

Λαοδίκεια – Αριθμός Τρία

Ποιοι είναι οι Κανόνες;

Jeff Pippenger

2023-08-30

«Πρέπει να γνωρίζουμε οι ίδιοι τι συνιστά τον Χριστιανισμό, τι είναι η αλήθεια, ποια είναι η πίστη την οποία έχουμε παραλάβει, ποιοι είναι οι βιβλικοί κανόνες—οι κανόνες που μας έχουν δοθεί από την ύψιστη εξουσία». The 1888 Materials, 403.

Επί σειρά ετών, το Future for America έχει επισημάνει ότι οι επτά εκκλησίες της Αποκάλυψης όχι μόνον αντιπροσωπεύουν την ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ από τον καιρό των αποστόλων έως το τέλος του κόσμου, αλλά ότι οι επτά εκκλησίες αντιπροσωπεύουν επίσης το αρχαίο Ισραήλ από τον καιρό του Μωυσή έως τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Οι πρωτοπόροι του Αντβεντισμού δεν δίδαξαν αυτήν την αλήθεια, αλλά κατανόησαν και εφάρμοσαν τις αρχές που θεμελιώνουν αυτήν την αλήθεια. Ο Ιησούς προσδιορίζει το τέλος από την αρχή και το αρχαίο Ισραήλ αντιπροσωπεύει το σύγχρονο Ισραήλ. Επομένως, κάθε αλήθεια που αποτελεί μέρος των προφητικών χαρακτηριστικών του σύγχρονου Ισραήλ υπήρχε επίσης στο αρχαίο Ισραήλ.

Πριν από την ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος, η παραδοσιακή χριστιανική άποψη περί των επτά εκκλησιών ήταν ότι αυτές αντιπροσώπευαν τις πραγματικές εκκλησίες της Μικράς Ασίας κατά τον καιρό του Ιωάννη. Η παραδοσιακή άποψη κατανοούσε επίσης ότι η συμβουλή προς τις επιμέρους εκκλησίες δύναται επίσης να νοηθεί ως ειδική συμβουλή προς διάφορες εκκλησίες σε όλη τη χριστιανική ιστορία, και ακόμη ότι η ίδια ακριβώς συμβουλή και οι ίδιες προειδοποιήσεις απευθύνονται σε μεμονωμένους χριστιανούς. Κατανοούσαν επίσης ότι οι επτά εκκλησίες αντιπροσωπεύουν επτά περιόδους της εκκλησιαστικής ιστορίας από την εποχή των αποστόλων έως το τέλος του κόσμου. Αυτές οι προσεγγίσεις προϋπήρχαν της ιστορίας του Μιλλεριτικού κινήματος. Αυτές οι τέσσερις αναγνωρίσεις σχετικά με τις επτά εκκλησίες, οι οποίες συγκροτούσαν και συγκροτούν την παραδοσιακή άποψη που προϋπήρχε του Ουίλλιαμ Μίλλερ, εδράζονταν και εδράζονται στην «ιστορικιστική» ερμηνεία της Βίβλου. Αυτή είναι η μεθοδολογία την οποία οι άγγελοι του Θεού οδήγησαν τον Ουίλλιαμ Μίλλερ να υιοθετήσει.

«Αί ἑπτὰ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας ἀποτελοῦν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ἑπτὰ μορφαὶς αὐτῆς, ἐν πάσαις ταῖς στροφαῖς καὶ ταῖς μεταβολαῖς αὐτῆς, ἐν πάσῃ τῇ εὐημερίᾳ καὶ τῇ θλίψει αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν ἀποστόλων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Αἱ ἑπτὰ σφραγίδες εἶναι ἱστορία τῶν πράξεων τῶν δυνάμεων καὶ τῶν βασιλείων τῆς γῆς ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Αἱ ἑπτὰ σάλπιγγες εἶναι ἱστορία ἑπτὰ ἰδιαιτέρων καὶ βαρέων κρίσεων ἀποσταλειῶν ἐπὶ τὴν γῆν, ἢ τὴν Ῥωμαϊκὴν βασιλείαν. Καὶ αἱ ἑπτὰ φιάλαι εἶναι αἱ ἑπτὰ ἔσχαται πληγαὶ ἀποσταλεῖσαι ἐπὶ τὴν Παπικὴν Ῥώμην. Μετὰ τούτων συμπλέκονται καὶ πολλὰ ἄλλα γεγονότα, ὑφαινόμενα ὡς παραπόταμοι ῥοαί, καὶ πληροῦντα τὸν μέγαν ποταμὸν τῆς προφητείας, ἕως οὗ τὸ σύνολον καταλήγει εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς αἰωνιότητος.»

«Αυτό, κατά τη γνώμη μου, είναι το σχέδιο της προφητείας του Ιωάννη στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Και ο άνθρωπος που επιθυμεί να κατανοήσει αυτό το βιβλίο, πρέπει να έχει πλήρη γνώση άλλων μερών του λόγου του Θεού. Οι μορφές και οι μεταφορές που χρησιμοποιούνται σε αυτή την προφητεία δεν εξηγούνται όλες στην ίδια, αλλά πρέπει να αναζητηθούν σε άλλους προφήτες και να ερμηνευθούν σε άλλα χωρία της Γραφής. Επομένως, είναι φανερό ότι ο Θεός έχει ορίσει τη μελέτη του συνόλου, ακόμη και για να αποκτηθεί σαφής γνώση οποιουδήποτε μέρους.» William Miller, Miller's Lectures, τόμος 2, διάλεξη 12, 178.

Η Αδελφή Γουάιτ συμφωνεί με την «ιστορικιστική» άποψη που υποστήριζε ο Μίλλερ και την επικυρώνει, αλλά προσέθεσε στο βιβλίο της Αποκαλύψεως μία βαθύτερη κατανόηση από εκείνην που διέκρινε ο Μίλλερ, διότι ο Μίλλερ δεν είχε αναγνωρίσει το αγιαστήριο όπως αυτό πράγματι είναι. Εκείνος θεωρούσε ότι το αγιαστήριο ήταν η γη. Η Αδελφή Γουάιτ αναγνώρισε ότι, όταν ο Ιησούς παρουσίαζε τις προφητείες που απεικονίζονται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, ο Χριστός το έπραττε αυτό σε συνάφεια με το έργο Του ως του ουρανού Αρχιερέως.

Όταν ο Ιωάννης στρέφεται και βλέπει τον Χριστό, Εκείνος περιπατεί ανάμεσα στις λυχνίες με ιερατικά ενδύματα, και οι λυχνίες βρίσκονται στα Άγια· επομένως, αυτό τοποθετείται στην ιστορία μετά την ανάληψή Του, αλλά πριν μεταβεί στα Άγια των Αγίων το 1844. Ο Μίλλερ δεν θα μπορούσε να είχε κατανοήσει τη σημασία αυτής της πραγματικότητας. Ούτε θα μπορούσαν ο Τύντεϊλ, ο Λούθηρος ή ο Ιωάννης Ουίκλιφ, ούτε και οποιοσδήποτε από τους πρώτους μεταρρυθμιστές. Η αλήθεια είναι προοδευτική, λάμπουσα ολοένα και περισσότερο μέχρι την τελεία ημέρα.

«Η μεγάλη αρχή, την οποία τόσο ευγενώς υποστήριξαν ο Ρόμπινσον και ο Ρότζερ Ουίλλιαμς, ότι η αλήθεια είναι προοδευτική, ότι οι χριστιανοί πρέπει να στέκονται έτοιμοι να δεχθούν όλο το φως που μπορεί να λάμψει από τον άγιο λόγο του Θεού, χάθηκε από το οπτικό πεδίο των απογόνων τους. Οι Προτεσταντικές εκκλησίες της Αμερικής —και εκείνες της Ευρώπης επίσης—, τόσο ιδιαίτερα ευνοημένες με τη λήψη των ευλογιών της Μεταρρύθμισης, δεν προχώρησαν εμπρός στην οδό της μεταρρύθμισης. Αν και λίγοι πιστοί άνδρες εμφανίζονταν, από καιρό σε καιρό, για να κηρύξουν νέα αλήθεια και να εκθέσουν πλάνη που επί μακρόν ετρέφετο, η πλειονότητα, όπως οι Ιουδαίοι στις ημέρες του Χριστού ή οι παπικοί στον καιρό του Λούθηρου, αρκούσαν στο να πιστεύουν όπως είχαν πιστεύσει οι πατέρες τους και να ζουν όπως είχαν ζήσει εκείνοι. Γι' αυτό η θρησκεία εκφυλίσθηκε και πάλι σε τυπολατρία· και πλάνες και δεισιδαιμονίες, οι οποίες θα είχαν απορριφθεί αν η εκκλησία είχε συνεχίσει να βαδίζει στο φως του λόγου του Θεού, διατηρήθηκαν και περιβλήθηκαν με στοργή. Έτσι το πνεύμα που ενέπνευσε η Μεταρρύθμιση βαθμηδόν εξέπνευσε, έως ότου υπήρχε σχεδόν τόσο μεγάλη ανάγκη μεταρρύθμισης στις Προτεσταντικές εκκλησίες όσο και στη Ρωμαϊκή Εκκλησία στον καιρό του Λούθηρου. Υπήρχε η ίδια κοσμικότητα και πνευματική νάρκη, παρόμοιος σεβασμός προς τις γνώμες των ανθρώπων και υποκατάσταση ανθρωπίνων θεωριών στη θέση των διδασκαλιών του λόγου του Θεού.» The Great Controversy, 297.

Εάν δεν αναγνωρισθεί το γεγονός ότι η αλήθεια αναπτύσσεται προοδευτικώς καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, τότε η σημασία οποιουδήποτε νέου φωτός σε αυτή την τελική γενεά ενδέχεται κάλλιστα να είναι αδύνατον να αναγνωρισθεί. Μόλις κάποιος παύσει να κατανοεί την προοδευτική

φύση της «αλήθειας», αυτομάτως αρχίζει να στηρίζεται σε παραδόσεις, έθιμα και πεπτωκία ανθρώπινη καθοδήγηση.

Η μεθοδολογία που χρησιμοποίησε ο Μίλλερ αποτελεί ορόσημο που διατρέχει ολόκληρη την προφητική γραμμή, η οποία παρουσιάζει μαρτυρία για την ανάπτυξη της βιβλικής αλήθειας που άρχισε με τους αποστόλους. Ωστόσο, στο ορόσημο που αντιπροσωπεύεται από τον Μίλλερ, βρίσκουμε μια αρχή που απαιτεί ένα αντίστοιχο στο τέλος. Οι περισσότεροι δεν κατανοούν ποτέ αυτές τις πραγματικότητες, όχι όμως ο Σατανάς.

Ο Σατανάς αντιστάθηκε στην αλήθεια και στην ανάπτυξή της από την ανταρσία του στον ουρανό και εξής. Όταν έφθασε το σημείο στην ιστορία κατά το οποίο οι Μεταρρυθμιστές άρχισαν να κατανοούν με σαφήνεια πώς να μελετούν τη Βίβλο, ο Σατανάς έπραξε ό,τι πράττει πάντοτε και εισήγαγε απομιμήσεις. Τα ιστορικά τεκμήρια του έργου του να παραχαράσσει την αλήθεια δείχνουν ότι Ιησούιτες όπως ο Ribera και ο Louis de Alcazar εστίασαν τη μεθοδολογία της παραχάραξης τους ειδικώς εναντίον του βιβλίου της Αποκάλυψης. Η διεφθαρμένη μεθοδολογία που ονομάζεται «προτεραισμός» άρχισε κατά τον δεύτερο και τρίτο αιώνα με δύο κύριους εκπροσώπους αυτής της ψευδούς μεθοδολογίας. Ο ένας ήταν ο Ευσέβιος της Καισαρείας (260–339), και ο Victorinus of Pettau (πέθανε περί το 304). Αμφότερες αυτές οι πρώιμες ιστορικές μορφές προώθησαν τη μεθοδολογία που υποστήριζε ότι το βιβλίο της Αποκάλυψης εκπληρώθηκε κατά τον καιρό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέσω ιστορικών προσώπων όπως ο διαβόητος αυτοκράτορας Νέρων.

Κατά τον δέκατο ένατο αιώνα, ο John Darby (1800–1882) από το Ηνωμένο Βασίλειο εισήγαγε μία ακόμη σατανική μεθοδολογία, η οποία ενσωματώθηκε επίσης στις υποσημειώσεις της Βίβλου-Δούρειου Ίππου, καλούμενης Scofield Reference Bible, την οποία έχουμε προηγουμένως επισημάνει. Ο «Διαχωρισμός σε Οικονομίες» («Dispensationalism») είναι ένα θεολογικό πλαίσιο που διαιρεί την ιστορία και την αλληλεπίδραση του Θεού με την ανθρωπότητα σε διακεκριμένες περιόδους, ή «οικονομίες», στις οποίες ο Θεός διαχειρίζεται το σχέδιό Του με διαφορετικούς τρόπους. Το σημειώνω αυτό στο παρόν σημείο, διότι πρόκειται για ένα από τα ψεύδη που εισήχθησαν στο κίνημα Future for America από φωνές της ίδιας περιοχής από την οποία ο Darby είχε διαδώσει τις σατανικές του ιδέες. Οι ιδέες του Darby, οι οποίες επιτέθηκαν στο Future for America, συνοδεύονταν από τη φιλοσοφία του λεγόμενου σύγχρονου κινήματος «woke», το οποίο προωθεί την ίδια αναρχία που αντιπροσωπεύεται από τη Γαλλική Επανάσταση και την ίδια ακολασία που αντιπροσωπεύεται από τα Σόδομα και τα Γόμορρα.

Σήμερα οι θεολόγοι του σύγχρονου Αντβεντισμού χρησιμοποιούν ένα σύστημα ανατομής των αληθειών της Βίβλου, βασισμένο σε ένα διττό σύστημα βιβλικής ερμηνείας, το οποίο επιστρατεύουν για να υποσκάψουν και να αρνηθούν τόσο τη Βίβλο όσο και το Πνεύμα της Προφητείας. Διακρίνουν τους ανθρώπους είτε ως ειδικούς στις βιβλικές γλώσσες είτε ως ειδικούς στη βιβλική ιστορία. Έτσι, οι θεολόγοι του Αντβεντισμού σήμερα ελέγχουν τη σκέψη του Λαοδικειανού Αντβεντισμού είτε ερμηνεύοντας τον Λόγο του Θεού με βάση την κατανόηση της ιστορίας από τον πεπτωκότε άνθρωπο είτε με βάση την κατανόηση της γλώσσας από τον πεπτωκότε άνθρωπο. Αυτές οι σύγχρονες εκδηλώσεις πλάνης, οι οποίες έχουν συχνά χρησιμοποιηθεί για να προσβάλουν το μήνυμα που τώρα διαβάζετε, θα εξεταστούν περαιτέρω στα

παρόντα άρθρα, όταν θα μελετήσουμε τον συμβολισμό της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Σατανάς είναι ζωντανός, και γνωρίζει ότι ο καιρός του είναι ολίγος. Ο τελευταίος κανόνας των κανόνων του Μίλλερ, ο αριθμός δεκατέσσερα, καταλήγει με την ακόλουθη παράγραφο.

«Η θεολογία που διδάσκεται στα σχολεία μας βασίζεται πάντοτε σε κάποιο δογματικό σύμβολο ορισμένης αιρέσεως. Ίσως να αρκεί να πάρει κανείς έναν κενό νου και να τον αποτυπώσει με αυτού του είδους τις αντιλήψεις, αλλά αυτό θα καταλήγει πάντοτε σε φανατισμό. Ένας ελεύθερος νους δεν θα ικανοποιηθεί ποτέ με τις απόψεις των άλλων. Αν ήμουν διδάσκαλος νέων στη θεολογία, θα μάθαινα πρώτα την ικανότητα και τη διάνοιά τους. Αν αυτά ήταν καλά, θα τους έκανα να μελετούν μόνοι τους τη Βίβλο και θα τους απέστειλλα ελεύθερους να πράττουν καλό στον κόσμο. Αν όμως δεν είχαν νου, θα τους εσφράγιζα με τον νου κάποιου άλλου, θα έγραφα “φανατικός” στο μέτωπό τους και θα τους έστελνα έξω ως δούλους!» William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

Κατά την περίοδο αμέσως μετά την εποχή κατά την οποία έζησε ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής, και κατά τις ημέρες της Μεταρρυθμίσεως, ο Σατανάς παρήγε ενεργώς ψευδή προφητική μεθοδολογία, προκειμένου να συγχύσει και να καταστρέψει την αληθινή βιβλική ανάλυση. Εκείνο που μερικές φορές διαφεύγει μέσα σε αυτά τα ιστορικά δεδομένα είναι ότι όλες εκείνες οι σατανικές μεθοδολογίες στρέφονταν άμεσα όχι εναντίον κάποιου άλλου βιβλίου, αλλά αποκλειστικά εναντίον του βιβλίου της Αποκαλύψεως. Αυτό ήταν το αντικείμενο καθενός από αυτούς τους προαγωγούς της σατανικής συγχύσεως. Το βιβλίο της Αποκαλύψεως υπήρξε ανέκαθεν ο στόχος του Σατανά. Ο Σατανάς γνωρίζει ότι το βιβλίο της Αποκαλύψεως είναι εκείνο εναντίον του οποίου πρέπει να πολεμήσει. Όταν αναγνωρίσουμε αυτό το γεγονός, τότε μπορούμε να αναγνωρίσουμε και μία άλλη αόρατη πραγματικότητα, η οποία συσκοτίζεται από μία άλλη σημαντική αλήθεια.

Η ψευδής μεθοδολογία των Ιησουιτών αποσκοπούσε στο να αποτρέψει μια σαφή κατανόηση ότι ο πάπας της Ρωμαϊκής Εκκλησίας είναι ο αντίχριστος της βιβλικής προφητείας. Κάθε ένας από τους Προτεστάντες μεταρρυθμιστές έφθασε να αναγνωρίσει και να ταυτοποιήσει αυτήν την αλήθεια. Επομένως, όταν κατά το παρελθόν η ακριβής ιστορία ανδρών όπως ο Ribera και ο Louis de Alcazar παρουσιάστηκε δημοσίως, προφορικά και διά των δημοσιεύσεων, η ιστορία ανδρών όπως ο Ribera και ο Louis de Alcazar χρησιμοποιήθηκε με σκοπό να καταδείξει τις σατανικές προσπάθειες για να αποτραπεί μια ορθή κατανόηση του «ανθρώπου της αμαρτίας». Οι γραπτές ή προφορικές μαρτυρίες που εκθέτουν τον σκοπό της εισαγωγής αυτών των σατανικών μεθοδολογιών είναι ορθές μέχρι εκεί που φθάνουν, αλλά ο Σατανάς επιχειρούσε να συγκαλύψει κάτι περισσότερο από απλώς τις βιβλικές αποδείξεις που ταυτοποιούν τον αντίχριστο ως τον πάπα της Ρώμης.

Υπάρχουν αλήθειες στο βιβλίο της Αποκάλυψης που έχουν συγκαλυφθεί από τη σύγχυση που παρήγαγαν αυτά τα ψευδή συστήματα βιβλικής ερμηνείας, τα οποία βρίσκονται εκτός του θέματος του ανθρώπου του οποίου ο αριθμός είναι εξακόσια εξήκοντα έξι. Μία από αυτές τις αλήθειες είναι, αναμφίβολα, η αλήθεια που αντιπροσωπεύεται όταν οι επτά εκκλησίες γίνονται κατανοητές στην πληρέστερη ανάπτυξή τους. Υπάρχουν αλήθειες εντός των επτά εκκλησιών που μιλούν άμεσα για την ιστορία που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και τελειώνει με την κρίση του νόμου της Κυριακής. Ο Σατανάς επιζητούσε να κρατήσει θαμμένο αυτό το φως, και επινόησε τις

σατανικές μεθοδολογίες για να συσκοτίσει αρκετούς πολύτιμους λίθους αλήθειας που βρίσκονται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, όχι μόνο την ταυτοποίηση του πάπα της Ρώμης ως του αντίχριστου.

Προτού αποκαλυφθεί «ο άνθρωπος της αμαρτίας» το 538, άνδρες όπως ο Ευσέβιος και ο Βικτωρίνος επιτέθηκαν στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, επιχειρώντας να συσκοτίσουν την άνοδο της παπικής εξουσίας. Αργότερα στην ιστορία, ο Χριστός εκπλήρωσε την υπόσχεσή Του προς τα Θυάτειρα και ανέδειξε τον αυγερινό της Μεταρρυθμίσεως (Wycliffe), και κατόπιν ο Σατανάς ανέδειξε δύο εξέχουσες ιστορικές μορφές για να υποστηρίξουν και να συνεχίσουν το σατανικό του έργο. Ο παρατεταμένος πόλεμος γύρω από την ανάπτυξη της αληθείας, ο οποίος φθάνει στην κορύφωσή του όταν αποσφραγίζεται το μυστικό του βιβλίου της Αποκαλύψεως (λίγο πριν από τη λήξη της δοκιμασίας), περιλαμβάνει φως από τις επτά εκκλησίες, το οποίο ο Miller ουδέποτε αναγνώρισε, ούτε και η Αδελφή White· αλλά μπορεί ευκόλως να καταδειχθεί ότι τόσο ο Miller όσο και το Πνεύμα της Προφητείας υποστηρίζουν το νέο φως, διότι το νέο φως ουδέποτε αντιφάσκει προς το παλαιό φως.

«Είναι γεγονός ότι έχουμε την αλήθεια, και πρέπει να κρατούμε με επιμονή στις θέσεις που δεν μπορούν να κλονιστούν· αλλά δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε με καχυποψία οποιοδήποτε νέο φως ο Θεός μπορεί να στείλει, και να λέμε: Πράγματι, δεν μπορούμε να δούμε ότι χρειαζόμαστε περισσότερο φως από την παλαιά αλήθεια την οποία μέχρι τώρα έχουμε λάβει και στην οποία είμαστε εδραιωμένοι. Ενόσω κρατούμε αυτή τη στάση, η μαρτυρία του Αληθινού Μάρτυρος εφαρμόζει στην περίπτωση μας τον έλεγχό της: “Και δεν γνωρίζεις ότι είσαι ταλαίπωρος και αξιοθρήνητος και πτωχός και τυφλός και γυμνός.” Εκείνοι που αισθάνονται ότι είναι πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και ότι δεν έχουν ανάγκη ουδενός, βρίσκονται σε κατάσταση τυφλότητας ως προς την αληθινή τους κατάσταση ενώπιον του Θεού, και δεν το γνωρίζουν.» Review and Herald, August 7, 1894.

Η πρωταρχική δοκιμασία για το νέο φως είναι αν αντιφάσκει προς την καθιερωμένη αλήθεια και αν υποστηρίζει τις θεμελιώδεις αλήθειες.

«Όταν η δύναμη του Θεού μαρτυρεί ως προς το τι είναι αλήθεια, εκείνη η αλήθεια πρέπει να παραμένει για πάντα ως η αλήθεια. Δεν πρέπει να γίνονται δεκτές μεταγενέστερες υποθέσεις, αντίθετες προς το φως που ο Θεός έχει δώσει. Θα εγερθούν άνθρωποι με ερμηνείες της Γραφής οι οποίες είναι γι' αυτούς αλήθεια, αλλά δεν είναι αλήθεια. Την αλήθεια για τον παρόντα καιρό ο Θεός μάς την έχει δώσει ως θεμέλιο για την πίστη μας. Αυτός ο Ίδιος μάς έχει διδάξει τι είναι αλήθεια. Θα εγερθεί ο ένας, και έπειτα άλλος, με νέο φως που αντιφάσκει προς το φως το οποίο ο Θεός έχει δώσει υπό την απόδειξη του Αγίου Του Πνεύματος.» Selected Messages, βιβλίο 1, 162.

Ο Σατανάς έχει θέσει ως στόχο των επιθέσεών του το βιβλίο της Αποκάλυψης από τότε που ο Ιωάννης κατέγραψε τα μηνύματα που περιέχονται σε αυτό. Ο Ιησούς είπε:

Μακάριοι όμως είναι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν· και τα ώτα σας, διότι ακούουν. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι άνδρες επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα οποία εσείς βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν εκείνα τα οποία εσείς ακούετε, και δεν τα ήκουσαν. Κατά Ματθαίον 13:16, 17.

Η ευλογία που συνδέεται με το να βλέπει και να ακούει κανείς είναι η ευλογία της κατανόησης του μηνύματος της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού. Όταν ο Ιωάννης αντιπροσώπευσε εκείνους των «εσχάτων ημερών» που βλέπουν και ακούουν το μήνυμα, έπεσε κάτω για να προσκυνήσει τον άγγελο Γαβριήλ, ο οποίος αμέσως πληροφόρησε τον Ιωάννη να μην το κάνει.

Και εγώ, ο Ιωάννης, είδα ταύτα και ήκουσα αυτά. Και όταν ήκουσα και είδα, έπεσα να προσκυνήσω εμπρός εις τους πόδας του αγγέλου, ο οποίος μου έδειξεν ταύτα. Και μου λέγει: Πρόσεχε, μη το κάμεις· διότι εγώ είμαι σύνδουλός σου, και των αδελφών σου των προφητών, και εκείνων που φυλάττουν τους λόγους του βιβλίου τούτου· τον Θεόν προσκύνησον. Αποκάλυψις 22:8, 9.

Ο Γαβριήλ και ο Ιωάννης είναι αμφότεροι κτιστά όντα, τα οποία οφείλουν να λατρεύουν μόνο τον Δημιουργό. Πολλοί προφήτες και δίκαιοι άνδρες, συμπεριλαμβανομένων και αγγέλων, έχουν επιθυμήσει να «δουν» και να «ακούσουν» το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου όταν αυτό επαναληφθεί στο τέλος του κόσμου.

Ο Χριστός είπε: «Μακάριοι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν· και τα ότα σας, διότι ακούουν. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι άνδρες επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα οποία σεις βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν εκείνα τα οποία σεις ακούετε, και δεν τα ήκουσαν» [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οι οφθαλμοί οι οποίοι είδαν τα πράγματα που εθεάθησαν κατά τα έτη 1843 και 1844.

«Το μήνυμα εδόθη. Και δεν πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρούνται· το τελικό έργο πρέπει να επιτελεσθεί. Ένα μεγάλο έργο θα γίνει σε σύντομο χρόνο. Ένα μήνυμα θα δοθεί σύντομα, κατά τον διορισμό του Θεού, το οποίο θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του». Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Εκείνο που επιθυμούσαν να δουν οι δίκαιοι άνθρωποι (Ιωάννης) και οι σύνδουλοί τους (άγγελοι) ήταν η τελική εκπλήρωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου στο τέλος του Αντβεντισμού, όταν η γη θα φωτιζόταν από τη δόξα του Θεού. Αυτή η τελική εκδήλωση δυνάμεως κατά την όψιμη βροχή επιτελείται διά της αποσφραγίσεως της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού.

Περὶ ταύτης τῆς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξερεύνησαν μετὰ ἐπιμελείας οἱ προφῆται, οἵτινες προεφήτευσαν περὶ τῆς χάριτος τῆς μέλλουσας νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς· ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ἐν αὐτοῖς, ὅτε προεμαρτύρει τὰ εἰς τὸν Χριστὸν παθήματα καὶ τὴν δόξαν τὴν μετὰ ταῦτα. Εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχὶ εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ὑπηρετοῦν ταῦτα, τὰ ὅποια τώρα ἀνηγγέλησαν εἰς ἐσᾶς διὰ τῶν κηρυζάντων εἰς ἐσᾶς τὸ εὐαγγέλιον ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ· εἰς τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι νὰ παρακύψουν. Διὸ ἀναζωσθέντες τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας σας, ἐγκρατεῦσθε, καὶ ἐλπίσατε τελείως εἰς τὴν χάριν, ἥτις μέλλει νὰ φερθῇ εἰς ἐσᾶς ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α' Πέτρου 1:10–13.

Οἱ προφῆτες, δίκαιοι άνδρες και άγγελοι επιθύμησαν να ζήσουν στον καιρό κατά τον οποίο η «χάρις», ή η δύναμις του Θεού, εκχέεται κατά την τελική εκπλήρωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αυτή η «χάρις», η οποία είναι η δημιουργική δύναμις του Θεού, μεταφέρεται στους

ανθρώπους όταν η Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται. Ο Σατανάς γνωρίζει ότι η οδός διά της οποίας μεταδίδεται η δημιουργική δύναμις του Θεού προς τον λαό Του πραγματοποιείται μέσω του μηνύματος που αποσφραγίζεται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, και γι' αυτό η ύψιστη προσπάθειά του υπήρξε να συγχύσει, να καταπνίξει και να συγκαλύψει το φως που περιέχεται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Αυτό το φως δεν είναι απλώς η ταυτοποίηση του ανθρώπου της αμαρτίας, διότι αυτή η αλήθεια είχε ήδη τεκμηριωθεί πλήρως από όλους τους Προτεστάντες μεταρρυθμιστές αιώνες πριν.

Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην, ὡς σάλπιγγος, λεγούσης· Ἐγὼ εἰμι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καὶ, Ὁ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον αὐτὸ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· εἰς Ἐφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν. Καὶ ἐστράφην διὰ τὸ νὰ ἴδω τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ' ἐμοῦ. Καὶ στραφείς, εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσαῖς· καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν, ἓνα ὅμοιον μὲ ὕϊον ἀνθρώπου, ἐνδεδυσμένον ποδήρη χιτῶνα, καὶ περιεζωσμένον περὶ τοὺς μαστοὺς μὲ ζώνην χρυσαῖν. Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες ἦσαν λευκαὶ ὡς ἔριον, λευκαὶ ὡς χιών· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός· καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι μὲ χαλκολίβανον, ὡς πεπυρωμένοι ἐν καμίνῳ· καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν. Καὶ εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χεῖρὶ ἑπτὰ ἀστέρας· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξῆρχετο ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦτο ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ. Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός. Καὶ ἔθηκεν τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμέ, λέγων μοι· Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός· καὶ ἰδοὺ, ζῶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν· καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾄδου καὶ τοῦ θανάτου. Γράψον ἃ εἶδες, καὶ ἃ εἰσίν, καὶ ἃ μέλλει νὰ γείνωσι μετὰ ταῦτα. Ἀποκάλυψις 1:10–19.

Ενόσω ο Αντβεντισμός διατηρούσε τη «ιστορικιστική» μεθοδολογία, αναγνώριζαν ότι όλες οι εκκλησίες της Αποκάλυψης δύο και τρία επαναλαμβάνονται στην τελική εκκλησία. Δυστυχώς, στο τέλος του δέκατου ενάτου αιώνα ο Σατανάς ήδη έκλεινε τα μάτια του Αντβεντισμού απέναντι στην ιερή μεθοδολογία, στην προστασία της και στην άσκησή της ως ουσιώδους μέρους της ευθύνης τους ως «θεματοφυλάκων των μεγάλων αληθειών της προφητείας». Ακόμη και ενώ η μεθοδολογία παραμεριζόταν στον Αντβεντισμό, υπήρχαν ακόμη εκείνοι που εφαρμόζαν την ιερή μεθοδολογία. Χρησιμοποιούμε το βιβλίο, Story of the Seer of Patmos, ως μαρτυρία του γεγονότος ότι η εφαρμογή όλων των εκκλησιών στην ιστορία της Λαοδίκειας αποτελεί έγκυρη εφαρμογή της προφητείας. Τα ακόλουθα είναι αποσπάσματα από εκείνο το βιβλίο που καταδεικνύουν το σημείο στο οποίο αναφέρομαι.

«Πρέπει να ενθυμούμεθα ότι, καθώς η εμπειρία της Εφέσου, της Σμύρνης και της Περγάμου θα επαναληφθεί στην έσχατη εκκλησία πριν από τη δεύτερη έλευση του Χριστού, έτσι και η ιστορία των Θυατείρων θα έχει το αντίστοιχό της στην τελευταία γενεά». Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Ο Haskell επισημαίνει ορθώς ότι η εμπειρία των τεσσάρων πρώτων εκκλησιών επαναλαμβάνεται ή, όπως λέγει, «θα έχει το αντίστοιχό της στην τελευταία γενεά».

«Εφάρμοσε τη δοκιμασία, αλλά όλα έδειχναν προς το έτος 1843 ως τον καιρό κατά τον οποίο ο κόσμος έπρεπε να υποδεχθεί τον Σωτήρα του. Η κατάσταση του λαού κατά την πρώτη έλευση του Χριστού επαναλαμβανόταν τώρα.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Ο Haskell μιλούσε για το ότι ο William Miller προσδιόρισε το 1843 ως το έτος της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, και επισημαίνει ότι οι συνθήκες της πρώτης παρουσίας επαναλήφθηκαν κατά την εποχή των Μιλλεριτών. Ο Haskell είχε δίκιο, και η Αδελφή White επιβεβαιώνει ότι ο ίδιος ο Miller αντιπροσωπευόταν από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

«Καθώς ο Ιωάννης ο Βαπτιστής προανήγγειλε την πρώτη έλευση του Ιησού και προετοίμασε την οδό για τον ερχομό Του, έτσι και ο Γουίλλιαμ Μίλλερ και όσοι ενώθηκαν μαζί του διακήρυξαν τη δεύτερη έλευση του Υιού του Θεού». *Early Writings*, 229.

Ο Haskell επισημαίνει ακόμη ότι κατά την ιστορία της Περγάμου (της τρίτης εκκλησίας που αντιπροσωπεύει τον συμβιβασμό του Χριστιανισμού με την ειδωλολατρία), επαναλήφθηκε η ιστορία των Σάρδεων, της πέμπτης εκκλησίας.

«Υπήρξε μια εποχή στην ιστορία της Περγάμου, όταν ο Χριστιανισμός νόμιζε ότι ο Παγανισμός είχε πεθάνει· αλλά στην πραγματικότητα, η θρησκεία που φαινομενικά είχε ηττηθεί, είχε νικήσει. Ο Παγανισμός, αφού βαπτίστηκε, εισήλθε στην εκκλησία. Κατά τις ημέρες των Σάρδεων η ιστορία αυτή επαναλήφθηκε.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Οι Σάρδεις ήταν η εκκλησία της Μεταρρύθμισης, η οποία αφυπνίστηκε και διαμαρτυρήθηκε εναντίον των σατανικών πλάνων του παπισμού· αλλά προτού ολοκληρωθεί το έργο τους, είχαν ήδη αρχίσει να επιστρέφουν στη Ρώμη. Νόμιζαν, όπως και η εκκλησία της Περγάμου, ότι ο παπισμός ήταν νεκρός, αλλά στην πραγματικότητα ήταν ακόμη ζωντανός. Ο Haskell επίσης επισημαίνει ότι επάνω στην εκκλησία του υπολοίπου λάμπουν «οι συσσωρευμένες ακτίνες όλων των παρελθουσών αιώνων».

«Επάνω σ' αυτή την τελευταία εκκλησία —το υπόλοιπο— λάμπουν οι συσσωρευμένες ακτίνες όλων των περασμένων αιώνων.» Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Δεν υπονοώ ότι ο Haskell αναγνώριζε πως η προοδευτική ιστορία που παριστάνεται από τις επτά εκκλησίες εκπληρώθηκε επίσης στην ιστορία του αρχαίου Ισραήλ· όμως ασφαλώς υποστηρίζει αυτή την αλήθεια όταν γράφει ότι «οι συσσωρευμένες ακτίνες όλων των παρελθόντων αιώνων» «λάμπουν» επάνω στην «τελευταία εκκλησία». Ο αρχαίος Ισραήλ περιλαμβάνεται στις «ακτίνες» των «παρελθόντων αιώνων». Και, μολονότι υποστηρίζει τις αρχές που είναι αναγκαίες για να αναγνωρισθεί ο συμβολισμός των επτά εκκλησιών στην ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, δεν είμαι βέβαιος πόσο σε βάθος αναγνώριζε τους παραλληλισμούς που παριστάνονται μέσα σε εκείνα τα σύμβολα. Είμαι επίσης βέβαιος ότι δεν αναγνώριζε μια ακόμη σημαντικότερη πτυχή των ιστοριών που παριστάνονται από τις επτά εκκλησίες, μια πτυχή προς την οποία κατευθυνόμαστε.

Θα πραγματευθούμε αυτήν την αλήθεια στο επόμενο άρθρο μας.